

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 1/2018, de 26 d'abril, sobre la Proposició de Llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern

Conclusions del Dictamen:

Primera. La Proposició de Llei de modificació de la Llei 13/2008, de la presidència de la Generalitat i del Govern no compleix els requisits de naturalesa ni de simplicitat exigits per l'article 138 del Reglament del Parlament per poder ser tramitada i aprovada pel procediment legislatiu excepcional de lectura única.

Així mateix, l'adopció d'aquesta via també vulneraria els articles 129 i 130 del Reglament del Parlament perquè el procediment de lectura única no és apte per modificar aspectes substancials de les lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Per tant, la reforma de l'article 35 de la Llei 13/2008, relatiu al règim de sessions i d'adopció d'acords del Govern, s'hauria de tramitar pel procediment previst per als projectes i les proposicions de llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut (art. 129 i 130 RPC), que és també el procediment competent, per mandat de la disposició final primera RPC, per a la reforma del Reglament del Parlament i, per tant, el que correspon aplicar per a la modificació de l'article 4.2 de la Llei 13/2008, relatiu al debat d'investidura del president o presidenta de la Generalitat, tenint en compte la reserva reglamentària que l'afecta.

Adoptada per unanimitat.

El mecanisme de lectura única és un procediment per a l'aprovació de lleis de caràcter excepcional, ateses les notes de brevetat i simplicitat que el defineixen, que comporta la supressió de fases determinants del procediment legislatiu ordinari. Així, aquesta via prescindeix, en tot cas, del tràmit de ponència i llur informe, de les compareixences prèvies a l'obertura del termini d'esmenes i generalment del treball de la comissió legislativa amb el corresponent dictamen, llevat que sigui substanciada en comissió, supòsit que comporta l'eliminació del debat i la votació finals davant l'òrgan plenari. L'absència dels esmentats tràmits redueix la intensitat tant quantitativa com qualitativa del treball parlamentari, en detriment del ple exercici del *ius in officium* del conjunt dels diputats, especialment el de la minoria, amb la consegüent afectació del procés de conformació de la voluntat política de la cambra (en aquest sentit, DCGE 7/2017, de 6 de juliol).

L'escrutini dels dos requisits que habiliten l'activació de la lectura única (naturalesa i/o simplicitat), segons prescriu l'article 138 RPC, esdevé particularment rellevant tenint en compte que la precitada darrera i recent reforma del Reglament va comportar que la iniciativa o capacitat de sol·licitar la tramitació per lectura única d'una proposició de llei es rebaixés de la necessitat d'acord per part del conjunt dels grups parlamentaris a la voluntat d'un de sol, el grup promotor, amb la subsegüent eliminació del requeriment de la unanimitat en la iniciativa que s'exigia en la norma precedent (derogat art. 135 RPC).

La decisió adoptada per la Mesa del Parlament, a fi i efecte d'incorporar el tràmit d'esmenes en la lectura única, a banda d'ésser el primer i únic cas amb què es compta fins al moment, és conforme amb la proposta del DCGE 7/2017 i la STC 139/2017, i al mateix temps reforça el sentit de la funció consultiva del Consell quant a l'examen d'aquests dos requisits (naturalesa i/o simplicitat), en la mesura que aporta un criteri fonamentat al Ple a l'hora de decidir si autoritza l'ús d'aquesta via legislativa excepcional.

L'Estatut va optar per la decisió expressa d'establir un seguit de matèries, entre les quals les relatives a la regulació nuclear del règim jurídic de la presidència de la Generalitat i del Govern (art. 62.2 EAC en relació amb els art. 67.5 i 68.3 EAC) que, atesa la seva importància institucional, havien de ser aprovades seguint unes determinades especificitats procedimentals,

PALAU CENTELLES

Baixada de Sant Miquel, 8 - 08002 Barcelona

Tel. + 34 933 176 268 Fax + 34 933 181 720

consell@cge.cat

característiques i exclusives de la tipologia de les denominades lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut (art. 129 i 130 RPC). La configuració singular d'aquesta mena de lleis —consistent a fixar unes garanties reforçades en la seva tramitació i aprovació, amb la finalitat d'assegurar l'obtenció de consensos parlamentaris més amplis inclosa la possible designació d'una ponència conjunta— esdevé contradictòria amb el caràcter excepcional, abreujat i simplificat del procediment parlamentari de lectura única, a través del qual, almenys en els seus elements més substantius, no poden ésser aprovades ni reformades.

A més, la improcedència de la tramitació parlamentària elegida per reformar la Llei 13/2008 es transforma en incompatibilitat insalvable respecte de les prescripcions de l'Estatut i el mateix Reglament del Parlament quan es realitza l'enjudiciament del contingut concret de la Proposició de llei, segons els requisits de la «naturalesa del projecte [o proposició]» o «la simplicitat de la formulació» exigits per l'article 138 RPC.

La regulació continguda en l'article 4.2 LPGG, segons la nova redacció de la Proposició de llei (art. primer), a banda de la seva incidència en l'àmbit reservat al Reglament de la Cambra, constitueix un dels procediments més importants del dret parlamentari i del dret públic català en un sentit més ampli, atès que és precisament mitjançant aquest que s'elegeix la més alta magistratura del sistema d'autogovern de Catalunya i pel qual, alhora, se substancia i s'exerceix una de les funcions més emblemàtiques i rellevants del Parlament ex article 67.2 EAC com a cambra de representació de la voluntat popular. El mateix argument i en termes d'equivalència, quant a la naturalesa de la norma, resulta també aplicable a la reforma de l'article 35 LPGG, relatiu al règim de la constitució i adopció d'acords de les sessions del Govern, que introdueix la Proposició de llei. A aquesta consideració principal del raonament en curs es pot afegir, com a complementària, que la lectura única no esdevé «una opció gaire adequada en casos d'elevada sensibilitat social o política de la matèria en els quals es dona una evident manca de consens mínim entre les forces parlamentàries» (DCGE 7/2017, FJ 3.2).

Quant a la simplicitat de la iniciativa legislativa, com a requisit o condició alternativa a la naturalesa, tampoc concorre en el cas de la present Proposició de llei. La brevetat o la formulació succinta de la literalitat del text dels preceptes que són objecte de la reforma no permeten traduir-la de manera immediata en una conclusió favorable a aquesta exigència reglamentària. Ben al contrari, la regulació d'aquests dos temes, el procediment d'investidura i el règim de funcionament en les sessions de Govern, requereix una formulació complexa i no esquemàtica.

Segona. *L'article primer de la Proposició de llei, que afegeix un nou paràgraf a l'article 4.2 de la Llei 13/2008, relatiu al procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat, regula una matèria que està reservada al Reglament del Parlament i, en conseqüència, vulnera els articles 58 i 67.2 de l'Estatut.*
Adoptada per unanimitat.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya no regula la investidura del president o presidenta de la Generalitat, atès que l'article 67 EAC es limita a determinar que la seva elecció correspon al Parlament (apt. 2) i a establir un termini màxim per dur-la a terme (apt. 3). Tant l'article 58 EAC, com el tot just referit article 67.2 EAC contenen una remissió implícita al Reglament del Parlament per a la regulació dels aspectes d'aquest procediment que tenen naturalesa interna i que, per tant, estan directament lligats al principi d'autonomia parlamentària.

Quant a la remissió estatutària a la llei per regular l'estatut personal del president (art. 67.5 EAC), sembla clar que en res no afecta el procediment d'investidura, ja que la regulació del dit estatut es refereix a la seva condició com a titular de l'òrgan, condició que només adquireix una vegada el Parlament l'ha investit, ha estat anomenat pel rei i ha pres possessió del seu càrrec. Per tant, l'esmentada remissió no legitima el legislador per traslladar aquesta regulació, prevista únicament per al president, al diputat que defensa la seva candidatura en el procediment de debat d'investidura, incidint d'aquesta manera en una matèria que està reservada al Reglament del Parlament.

En efecte, el procediment a través del qual el Parlament debat i vota la investidura del candidat proposat per a la presidència de la Generalitat només pot ser regulat per la Cambra mateixa. Més encara considerant que aquesta regulació forma part del nucli essencial de la funció representativa atribuïda als diputats (art. 29 EAC i 23 CE). En conseqüència, l'article primer de la Proposició de Llei (nou paràgraf art. 4.2 LPGG) atribueix a la llei la regulació de matèries que integren l'àmbit reservat al reglament parlamentari, interferint clarament, entre d'altres, en el contingut de l'article 149 RPC, que estableix els aspectes cabdals de l'articulació del dit procediment d'elecció en seu parlamentària. De fet, el debat previst a l'esmentat precepte del Reglament no podria realitzar-se amb una presentació del programa feta per escrit en absència del candidat. I, per bé que el text de la Proposició de Llei manté silenci sobre aquesta qüestió, sembla clar que el procés d'investidura es limitaria a la remissió de l'escrit del programa als diversos grups parlamentaris per qualsevol dels mitjans possibles (fins i tot, per correu electrònic). Posteriorment, només seria necessària la convocatòria del Ple del Parlament per a la votació, també en absència del candidat. Conseqüentment, en la mesura que permet una investidura en la qual el candidat o candidata està absent de la Cambra, no exposa el seu programa oralment davant el Ple sinó que el presenta per escrit i, fins i tot, no se sotmet a les intervencions, preguntes, rèpliques i contrarèpliques dels diputats intervinents, el nou paràgraf de l'article 4.2 LPGG constitueix una modificació del Reglament parlamentari al marge del procediment establert a aquest efecte (disp. final primera RPC).

Tercera. *El contingut de l'article primer de la Proposició de Llei, que afegeix un nou paràgraf a l'article 4.2 de la Llei 13/2008, relatiu al procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat, vulnera l'article 67.2 de l'Estatut i l'article 23 de la Constitució. De la mateixa manera, les esmenes 1 i 2, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, vulneren l'article 67.2 de l'Estatut i l'article 23 de la Constitució, com també l'article 67.8 de l'Estatut. Adoptada per unanimitat.*

A) El procediment d'elecció del president o presidenta de la Generalitat (art. 67.2 i .3 EAC) és un mecanisme o acte de naturalesa essencialment personal i presencial. És, a priori, el debat parlamentari més important d'una legislatura, en el qual el candidat proposat pel president del Parlament ha de presentar el seu programa de govern amb l'objectiu d'assolir la confiança de la majoria requerida de la Cambra per tal de ser investit. És un procediment *intuitu personae* que s'insereix en el nucli central del dret parlamentari, en la mesura que esdevé el vehicle pel qual es fa efectiva una de les funcions principals de les cambres legislatives en un sistema parlamentari de tall no presidencialista, com és el cas del català.

Per tant, el diputat o diputada, quan accepta la iniciativa del president per comparèixer davant del Ple com a candidat, ha d'estar en condicions de realitzar i completar amb plenitud el debat d'investidura, en el marc de les normes que regulen i ordenen l'activitat parlamentària, que és eminentment presencial, tal com es desprèn de determinats preceptes estatutaris i del Reglament parlamentari mateix (art. 60.3 i 73 EAC i, entre d'altres, art. 3, 4, 43, 73, 85, 98, 152 a 154, 236, 237 o 241 RPC i, específicament per a la investidura, 149 i 150). Altrament, la mateixa tradició històrica del parlamentarisme occidental democràtic atorga a la solemnitat de la presència física de la cambra reunida en sessió una funció més enllà de l'aspecte formal, per convertir-la en materialització i alhora garantia de principis tan rellevants i sistèmics com són els de la representació de la sobirania popular, la participació política o la publicitat i la transparència de les institucions públiques en llur constitució i actuació.

El redactat del nou paràgraf de l'article 4.2 de la Llei 13/2008 permet explícitament la possibilitat que el Ple del Parlament, per majoria absoluta, eximeixi el candidat del compliment íntegre de la seva participació davant de la Cambra en el debat d'investidura «sense la presència o sense la intervenció del candidat o candidata». La mera previsió en el text d'una possible alternativa de presentació per escrit del programa o per altres mitjans previstos en el Reglament, els quals no són precisats ni regulats ni tenen actualment reflex reglamentari amb el corresponent règim normatiu i de garanties, resulta insuficient per establir una normativa que assegurï la caracterització del nucli essencial del procediment d'elecció del president de la Generalitat en la seva triple dimensió estatutària del més alt representant del sistema institucional català, de cap del Govern de l'Administració de la Generalitat i de màxim

representant ordinari de l'Estat a Catalunya (art. 67.1 EAC) i que, simultàniament, preservi els drets que integren el nucli de la funció representativa dels diputats, entre els quals les facultats d'iniciativa, proposta, participació en els debats i votació (art. 23 CE).

En els termes en què es troba configurada la proposta d'article 4.2, és manifestament inconstitucional i antiestatutària, ja que el debat d'investidura es veu sostret de gran part de la càrrega institucional que li atorga l'Estatut i el Reglament del Parlament com a clau de volta del model de relacions entre el poder legislatiu i, fins i tot, del conjunt del sistema d'autogovern català quant a l'elecció del president o presidenta de la Generalitat. S'afecta greument la reglamentació del necessari debat parlamentari, fins al punt d'incidir en un dels elements nuclears que fan recognoscible aquesta institució procedimental de màxima transcendència política, atès que permet una execució de la investidura que no compleix escrupolosament amb els principis de l'oralitat, la contradicció i la immediatesa que han de constituir el nucli del debat i la interlocució de la Cambra amb el presidenciable previs a la votació. Així mateix, perjudica el dret de la resta de diputats, no únicament a debatre i a interactuar amb el candidat amb plenes garanties sinó també a rebre i percebre directament la seva comunicació, verbal i no verbal, del programa de Govern i les subsegüents rèpliques que aquest pugui suscitar.

I, en aquest punt del raonament, no resulta sobrer recordar que el sistema parlamentari es regeix amb caràcter general i prevalent per la regla de la majoria, però, de manera simultània, ha de donar compliment curós a les normes substantives i de procediment que garanteixen els drets de la minoria. I de la mateixa manera que la majoria parlamentària té reconeguda la facultat i la legitimitat per proposar i atorgar la confiança al diputat o diputada que reuneixi els requisits per ser elegit president de la Generalitat, la resta de membres de la Cambra situats a l'oposició tenen, en virtut del corresponent *ius in officium*, el dret que es dugui a terme el preceptiu debat d'investidura —i a participar-hi—, i que aquest se substanciï no de qualsevol manera o en un format no regulat pel Reglament sinó de forma completa i amb totes les garanties. Tots dos vessants del procediment d'elecció del president o presidenta que s'adreça a constituir un futur Govern no es limiten a ésser purs tràmits sinó que constitueixen un autèntic pilar i alhora pòrtic de la forma parlamentària de govern, que es renova i referma en l'inici de cada nova legislatura.

Finalment, l'últim incís del nou paràgraf de l'article 4.2, en el sentit que «[l]a votació que denegui l'autorització prevista en aquest paràgraf equivaldrà a una votació d'investidura» a l'efecte del còmput del termini màxim de dos mesos per dissoldre el Parlament, és també palesament inconstitucional i antiestatutari. Resulta evident que una eventual votació sobre l'adopció dels mitjans alternatius a la presència física del candidat en cap cas pot equivaldre o substituir un acte de contingut parlamentari essencial com és la substanciació efectiva i completa del debat d'investidura i la subsegüent votació. La celebració efectiva d'un o més debats i llur votació o votacions, com a requisit previ a l'elecció del president o presidenta de la Generalitat, es prescriu a l'Estatut (art. 67.2 i .3 EAC) i no és susceptible de ser omesa, substituïda o equiparada a cap altre procediment o tràmit en virtut d'una llei o norma jeràrquicament inferior.

Les esmenes 1 i 2 del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, pel seu contingut, tenen una evident connexió amb el nou paràgraf de l'article 4.2 LPGG, de manera que els són aplicables els mateixos raonaments i la conclusió d'inconstitucionalitat i d'antiestatutarietat.

B) Una qüestió diferent que no cal confondre amb la que planteja l'article 4.2, que es proposa, és la de l'ús dels mitjans telemàtics i la participació remota. No hi ha dubte que les actuals tecnologies obren noves possibilitats i escenaris inimaginables en el passat i imprevisibles en clau de futur i, en aquest sentit, les normes jurídiques han d'estar amatents a incorporar aquelles millores que contribueixin a la qualitat institucional i democràtica i reforcin l'exercici dels drets fonamentals, entre els quals, sense dubte, hi consta i hi destaca el de la participació política. D'aquesta forma, una eventual regulació d'un supòsit excepcional, que permetés la intervenció remota o a distància del candidat, i que fos compatible amb l'execució per part d'aquest de l'acte complet d'investidura (presentació del programa i debat amb la cambra), amb les garanties per al ple desplegament del *ius in officium* de la resta de diputats durant el debat,

si respongués a unes causes objectives, taxades i compatibles amb la resta de l'ordenament jurídic aplicable a la matèria, podria tenir encaix en l'ordenament constitucional i estatutari.

Segurament, la casuística que complís aquests requisits seria molt excepcional i estaria limitada a situacions de malalties o de determinades incapacitats que, de manera provisional, impossibilitessin el candidat o candidata a la presidència per a l'acte d'acudir físicament a l'hemicicle durant el període de temps en què s'ha de produir el debat i la votació d'investidura, és a dir, aquell acotat entre la constitució de la Cambra a l'inici d'una nova legislatura i el termini màxim que preveu l'Estatut per a l'elecció del president de la Generalitat abans de la dissolució de l'Assemblea i la convocatòria preceptiva i automàtica de noves eleccions (art. 67.3 EAC). En tot cas, aquesta opció només hauria de poder ser prevista per als casos compatibles amb la immediata i subsegüent capacitat del candidat, si finalment és escollit pel Ple en exercici del seu legítim dret estatutari, per prendre possessió i exercir amb plenitud el rellevant càrrec per al qual ha estat votat majoritàriament, segons els termes que estableix l'Estatut i la legislació aplicable.

Es tractaria, doncs, d'un supòsit de regulació susceptible de ser previst, si escau, pel Reglament del Parlament que, eventualment, hauria de ser concebut partint del caràcter d'excepció —i, per tant, únicament per a supòsits acotats per causes objectives i taxades— a la regla general del caràcter presencial i personalíssim del procediment d'investidura, i hauria de ser normat amb el degut respecte als principis i les normes del dret parlamentari que contribueixen a la conformació de la voluntat política de la cambra i els drets *in officium* dels diputats i diputades ex article 23 CE i la resta de normes constitucionals i estatutàries concurrents en la matèria.

Quarta. *El contingut de l'article segon de la Proposició de Llei, que modifica l'article 35 de la Llei 13/2008, relatiu al règim de sessions i d'adopció d'acords del Govern, no és contrari a l'Estatut, com tampoc ho és el de l'esmena 3, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, en la part que afegeix un nou apartat 5 a l'esmentat article 35. Tanmateix, recomanem la reformulació d'aquest darrer apartat en el sentit d'esclarir el quòrum necessari per a la vàlida constitució de les sessions del Govern que incorporin mitjans telemàtics.*
Adoptada per unanimitat.

A) El contingut del nou apartat 3 de l'article 35 LPGG, que incorpora l'article segon de la Proposició de Llei, estableix que, llevat que el reglament intern de l'òrgan respectiu digui expressament i excepcional una altra cosa, tots els òrgans col·legiats previstos a la Llei 13/2008 —entre els quals, el Govern— es poden constituir, convocar, celebrar les sessions, adoptar acords i remetre actes tant de forma presencial com a distància.

No hi ha d'haver cap dubte respecte a la possibilitat que la convocatòria o la remissió d'actes es duguin a terme per mitjans electrònics, de forma que els retrets es projectarien, específicament, amb relació a la constitució, la celebració de les sessions i l'adopció d'acords, quan els seus membres hi participin per via telemàtica des d'indrets diferents.

És innegable que els mitjans electrònics constitueixen una eina molt útil perquè, quan les circumstàncies del cas ho justifiquin i sempre en el marc d'allò jurídicament lícit, agiliten l'actuació del Govern. Això no significa, però, que sigui imaginable ni constitucionalment ni estatutàriament admissible que les sessions a distància del Govern desplacin el règim general de les sessions presencials en la seu permanent d'aquest, la ciutat de Barcelona (art. 10 EAC). En efecte, per la seva naturalesa mateixa, aquest òrgan, que ha de desenvolupar les funcions estatutàriament atribuïdes de manera visible, eficaç i pròxima als ciutadans que governa, es regeix per la regla de la vigència del principi d'immediatesa. En aquest sentit, no es pot oblidar que la raó de ser de la formació de la voluntat col·legial és l'intercanvi d'opinions i la integració de les voluntats individuals que es produeix amb la deliberació i la participació directa i presencial en les sessions. A més, el requisit de la territorialitat exigida per l'Estatut, i que juntament amb el quòrum de presència que determina la Llei ho és també de vàlida constitució del Govern, és el que dona seguretat jurídica i determina el jutge competent a l'efecte d'una possible impugnació i control dels acords que s'hagin adoptat.

Així doncs, fets els anteriors advertiments, quant al fons de la regulació sobre el règim de sessions del Govern a distància, tal com resta formulat en la norma dictaminada, és respectuós amb el bloc de la constitucionalitat. En efecte, és estatutàriament legítim i fins i tot recomanable des del punt de vista de la política legislativa admetre que en el cas que algun membre del Govern de la Generalitat no pugui estar present físicament a les reunions d'aquest òrgan a la seva seu pugui intervenir-hi a distància per tal manifestar les opinions i els vots. Tanmateix, cal recordar que aquesta participació remota se circumscriu a una assistència no presencial en l'àmbit territorial català, de forma que exclou la dels membres que es troben en situació d'absència, és a dir, els que són fora de Catalunya, ja que en aquest cas s'aplica el règim de suplència previst expressament a l'Estatut per al president o presidenta de la Generalitat i a la Llei per als altres membres del Govern.

I l'anterior sens perjudici que, atesa la insuficiència del redactat, pel caràcter genèric de la regulació proposada, calgui aprovar una normativa específica que disciplini la forma en què s'han de desenvolupar aquestes sessions. És a dir, es pot articular el funcionament del Govern per mitjans electrònics sempre que, reglamentàriament, es fixin les garanties i els criteris que permetin assegurar el contingut de les manifestacions, el moment en què aquestes es produeixen, la interactivitat i la intercomunicació entre els seus membres en temps real.

B) L'apartat 5 de l'article 35 LPGG, segons el redactat d'aquest precepte que proposa l'esmena 3 del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, declara que l'apartat 4 (sessions que celebren els òrgans col·legiats a distància, trobant-se els seus membres en diferents llocs) és d'aplicació preferent al que estableix l'article 28.2 LPGG (perquè les deliberacions i les decisions del Govern tinguin validesa, cal que hi siguin presents el president o presidenta de la Generalitat, o qui el supleixi, i almenys la meitat dels consellers).

Una lectura atenta de les dues normes (art. 35.5 i 28.2 LPGG) permet concloure que no hi pot haver una veritable relació de preferència d'un precepte sobre l'altre, en la mesura que ni es contraposen ni s'exclouen mútuament, sinó que regulen qüestions diferents que, certament, més aviat es complementen. Així, l'article 28.2 LPGG fixa un quòrum mínim de presència per a la vàlida constitució del Govern que, en principi, l'esmena sembla considerar que no resulta prou adequat per aplicar-lo a les sessions del Govern a distància, raó per la qual l'article 35.5 LPGG, que s'ocupa precisament d'aquest tipus de reunions, l'exclouria, però sense fixar, per contra, un quòrum propi. En aquest sentit, en bona tècnica legislativa i atesa la finalitat que persegueix, hauria estat més escaient que l'esmena hagués dit, simplement, que, per a la vàlida constitució del Govern, a l'efecte de la celebració de reunions, deliberacions i presa d'acords, al quòrum establert al tantes vegades citat article 28.2 LPGG es computa tant l'assistència presencial com a distància. Això anterior, sempre tenint en compte que en absència del president, és a dir, si es troba fora de Catalunya, qui haurà de presidir serà el conseller primer i, si aquest no ha estat designat, el conseller al qual correspongui segons l'ordre de prelació (art. 67.8 EAC).

En conseqüència, per molt que aquesta defectuosa tècnica legislativa, que porta precisament a l'exclusió de l'únic precepte que es refereix al quòrum, podria fer pensar que no resta legalment garantit un mínim acceptable de representativitat a fi que els acords o les resolucions adoptats comptin amb la legitimitat democràtica, l'apartat 5 es pot interpretar en el sentit que, com qualsevol altre òrgan col·legiat, per a la vàlida constitució del Govern cal que hi assisteixin, en presència o a distància (però sempre dins de Catalunya, per imperatiu dels art. 10 i 67.8 EAC), el president o presidenta de la Generalitat, o qui n'exerceixi la suplència, i almenys la meitat dels consellers o conselleres.

Cinquena. *El contingut de l'esmena 3, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, en la part que afegeix un nou apartat 6 a l'article 35 de la Llei 13/2008, relatiu a l'exclusió del règim de l'absència quan els membres del Govern despatxin els assumptes i les funcions per mitjans telemàtics, vulnera els articles 10 i 67.8 EAC.*

Adoptada per unanimitat.

El nou apartat 6 que la mateixa esmena 3 pretén incorporar a l'article 35 LPGG, referit a l'activitat ordinària del Govern, estableix que, quan els seus membres despatxin per mitjans telemàtics els assumptes i les funcions que els corresponen, no resulta aplicable el conjunt del règim de suplència que preveu la Llei 13/2008 per als supòsits d'absència del president o presidenta de la Generalitat (art. 6.1), del conseller primer o consellera primera (art. 14.5), del vicepresident o vicepresidenta (art. 15.4, que, per cert, el text de l'esmena no esmenta) o l'encàrrec, a un altre conseller o consellera, del despatx ordinari dels assumptes i les funcions que pertocquen al conseller o consellera, quan estiguin absents de Catalunya (art. 12.1.k i 20).

Cal recordar que l'article 67.8 EAC disposa que en els casos d'absència del president o presidenta de la Generalitat l'ha de suplir el conseller primer o consellera primera, si n'hi ha, o el conseller o consellera que determini la llei. Tot això, amb el benentès que, com el mateix precepte aclareix, la suplència no permet exercir les atribucions del president o presidenta relatives al plantejament d'una qüestió de confiança, la designació i el cessament dels consellers i la dissolució anticipada del Parlament. La rellevància institucional del càrrec de president o presidenta de la Generalitat, en tant que li correspon la més alta representació de la Generalitat i té la representació ordinària de l'Estat (art. 67.1 EAC), és la que justifica que la seva absència, necessàriament transitòria i lligada al fet de trobar-se fora de Catalunya, tingui una regulació, si més no principal, a nivell estatutari i estigui envoltada d'un seguit de cauteles (art. 67.8 EAC). D'aquí que, precisament, l'article 6.4 de la mateixa Llei 13/2008 reguladora de la presidència de la Generalitat i del Govern estableixi que la suplència del president o presidenta de la Generalitat s'hagi d'acordar mitjançant decret i se n'hagi de donar compte al Parlament, com també publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

És obvi que el precitat article 67.8 EAC és imperatiu i vincula el legislador català, en el sentit que aquest no pot pretendre dictar una norma com l'examinada, que exclouï directament de la consideració estatutària de l'absència el cas en què el president o presidenta de la Generalitat, tot i ser fora de Catalunya, pugui despatxar els assumptes de govern telemàticament.

L'exercici ordinari de les funcions del titular de la presidència requereix ineludiblement la seva presència a Catalunya i, si es donen les causes previstes, s'ha de procedir a la seva suplència o delegació de funcions (art. 67.8 i .9 EAC). El mateix cal dir, *a fortiori*, dels consellers o conselleres, ja que s'ha d'entendre que la dita presència constitueix un principi que els és aplicable com a membres de l'òrgan superior col·legiat i singular que dirigeix l'acció política i l'Administració de la Generalitat (naturalesa bifront), que integra el sistema institucional de Catalunya; aquest principi el recull, de fet, l'article 20 LPGG, en preveure que en cas d'absència d'un dels consellers el president pot encarregar el despatx ordinari dels assumptes i les funcions d'aquell a un altre conseller. Això significa que el funcionament a distància del Govern no pot servir per obviar l'aplicació dels principis que regeixen aquest tipus d'òrgans, en especial, l'ordinari règim de sessions en la seva seu permanent i de suplència o encàrrec de funcions en cas d'absència. Ultra això, l'admissió de l'ús dels mitjans telemàtics per resoldre situacions d'absència permanent fora del territori català desdibuixaria la configuració estatutària mateixa del Govern el qual, per dirigir, conduir i administrar adequadament tots els assumptes que pugui suscitar la població de Catalunya, ha de poder exercir ordinàriament les funcions que li atribueix l'Estatut amb proximitat territorial i de manera visible per als ciutadans.